

Averøyen

Emma

HAAVEITA

HARRIET HEGSTAD

1

SAGA
EGMONT

Harriet Hegstad

Haaveita

Averøyan Emma

*Suomentanut
Sakari Helvamo*

SAGA Egmont

Haaveita – Averøyen Emma

Translated by Sakari Helvamo

Original title: *Fremtidsdrømmer*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2016, 2023 Harriet Hegstad and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727099019

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Henkilöt:

Emma Vik	
Johannes Vik	Emman kaksoisveli
Jacob Vik	Emman vanhempi veli
Ragna Vik	Emman nuorempi sisko
Karen ja Peder Vik	Emman vanhemmat
Serine ja Einar Dal	Vikin perheen naapurit
Olav, Tore, Synnøve, Dagny ja Grete Dal	Dalin perheen lapset
Augusta Vik	Emman täti, ompelijatar
Nicolai Thorp	taidemaalari

Averøya

Norjan Møren ja Romsdalin lääniin kuuluvan Nordmøren alueella on Averøyn kunta, jonka suurinta saarta kutsutaan Averøyaksi. Averøyn kunta sijaitsee rannikolla Norjanmeren rannalla. Kuntaan kuuluu lukuisia suurempia ja pienempiä saaria, joita meri ja vuonon sivuhaarat ympäröivät. Idässä päin sijaitsee Kristiansundin kaupunki. Kirjasarja sijoittuu kuvitteelliselle maatilalle Averøyan saarelle Bremsnesin ja Bruhagenin väliin. Maatila, jota kutsun Vikin tilaksi, sijaitsee saaren koillispuolella vuonon sivuhaaran läheisyydessä. Averøyan Emman tarina alkaa vuodesta 1911. Tuolloin suurin osa averøylaisista eli vielä maanviljelystä ja kalastuksesta.

Esinäytös

– Kylläpä näyttävät suloisilta.

Peder silitti toisen vauvan pyöreää poskea varovasti sormellaan. Vauvat nukkuivat sängyllä kiinni toisissaan.

Karen katsoi aviomiestään lempeästi.

– Pitävät toisiaan kädestä kiinni nukkuessaankin. Ei heitä raaski erottaa toisistaan.

Peder jäi katselemaan kehtoparia sängyn vieressä. Toinen oli saatu perinnöksi, toisen hän oli itse rakentanut. Vain nimikirjaimet puuttuivat. Tytöstä tulisi Emma, poika taas olisi Johannes.

– Jokohan heille nyt kelpaisi kehto? Vierashuoneen sänky ei totta vie ole se mukavin.

– Tiedän sen, rakas. Karen huokaisi. – Mutta he alkavat vain itkeä, pikkuiset. Uskotko, että he tulevat aina olemaan näin läheisiä?

– Kukapa sen tietää, hän sanoi hieman ylpeyttä äänessään. – Ovathan he kaksosia.

1

Averøya, toukokuu 1911

– Emma! Karen vei käden otsansa eteen suojaamaan kirkkaalta päivänpaisteelta. Vuono kimalteli etäämpänä auringossa, joka lämmitti jo kuin keskellä kesää. – Emma! Hän sipaisi hiuskiehkuran takaisin päätä peittävän huivin alle ja tunsi jo vähitellen hermostuvansa. Hän oli pyytänyt tytärtään auttamaan petivaatteiden kanssa. Ne riippua lepattivat pyykkinarulla ja kaipasivat vetämistä. Hänen sanansa olivat selvästi kaikuneet kuuroille korville, sillä Emmaa ei näkynyt missään.

Karen kuulosteli hetken aikaa paikallaan. Tuuli puhalsi ja tuntui yhä vain yltyvän. Aaltojen pauhu kaikui meren suunnalta, kun ne löivät voimalla kallioita vasten, ja niiden valkoista kuohua lensi kauas sisämaata kohti äityvien puuskien kuljettamana.

Karen nuolaisi kevyesti huuliaan ja maistoi suolan. Hän ajatteli pyykkejä, joita hän oli juuri tuntikausia pessyt puron

luona saavin ylle kumartuneena. Suola pinttyisi pian kankaisiin ja saisi ne jäykiksi ja epämiellyttäviksi. Läntiselle taivaalle näytti kerääntyvän pilviä. Maatila oli onneksi rakennettu vuonon sivuhaaran suojaan, mutta myrsky osuisi kyllä ennen pitkää sinnekin.

Navetan ovi avautui, ja ulos astui perheen nuorempi poika Johannes. Hän jäi hetkeksi tutkimaan avaamaansa ovea, liikutteli sitä jonkin aikaa ja painoi sen sitten olkapäällään kokonaan kiinni. Sitten hän lähti astelemaan äitiään kohti kädet taskuihin työnnettyinä.

– Ovi on mennyt kieroon. Ei tahdo mennä kiinnikään enää.

– Ei tahdo... Karen huokaisi raskaanpuoleisesti. – Vielä minä saan sen yksinkin, mutta ponnistelua se vaatii, ja syytä se on korjata ennen talven tuloa.

– Tai sitten tehdä kokonaan uusi. Tuo on nimittäin lahonpuoleinen ja aivan ravistunutkin. Kysäisen jossain vaiheessa isältä, voiko ladossa olevia lautoja käyttää.

– Tee sinä se. Uutta latoa laudoista ei ainakaan tule, joten ainakin niiden luulisi riittävän. Karenin äänessä oli katkera sivujuonne. Hän pani sen itsekin merkille ja vilkaisi nopeasti poikaansa. – Isä siitä mainitsi tässä eräänä päivänä, joten parasta laudat on jotenkin käyttää.

– Minä puhun isän kanssa. Johannes käveli äitinsä viereen ja vilkaisi vuonon yli. – Nousee myrsky illaksi.

– Siltä se näyttää. Karen pyyhkäisi kädellä otsaansa melkein kuin karkottaakseen ajatukset loitommas. – Oletko sinä Emmaa nähnyt?

– En. Viimeksi keittotuvassa, hän oli siellä pesemässä maitosankoja. Johannes työnsi lakkiaan taakse ja rapsutti

otsaansa. – On varmaan isän kanssa, hän sanoi huolettomasti ja kohautti samalla olkiaan.

Karen katsoi häntä, ja hänen suupielensä kiristivät.

– Eikös isä ole navetassa?

– Ei, ei hän siellä ollut. Hän taitaa olla perunapellon kimpussa. Siemenperunat pitää jo kohta saada maahan. Vilkaisin niitä eilen, idut ovat päässeet versomaan turhan pitkiksi. Sellaisina ne tahtovat mennä katki, kun niitä istuttaa.

– Vai perunapellolla. Karen tuhahti epäilevästi. – Siinä tapauksessa hän saa kaivaa käsillään, työkalut nimittäin nojaavat yhä navetan seinää vasten. Hän nappasi korin käsiinsä. – Autatko vetämään vuodevaatteet? Emmalla on nähtävästi parempaa tekemistä kuin auttaa äitiään.

– Autanhan minä. Johannes vilkaisi syrjäsilmillä äitiään. – Emma puhui jotain siitä, että hän auttaisi isää laittamaan syötit pitkänsiimaan.

– Sellaista hän siis aikoo. Karen kulki rivakasti pyykkinarun luokse ja alkoi äkäisesti irrottaa pyykkipoikia. – Siinä. Hän ojensi lakanan kulman Johannekselle. – Ei auta, vaikka sanoisin hänelle mitä. Kuin tuulta tavoittelisi. Kohta pian jo aikuinen, taivas yksin tietää, miten hän aikoo joskus yksin huolehtia omasta talosta.

– Onhan siihen vielä jokunen vuosi, äiti. Johannes hymyili. – Vai oletko jo ajatellut naittaa hänet pois?

– Hyvän aika, en... Kareninkin oli pakko nauraa. Kiivastus oli väistynyt.

Johannes oli luonteeltaan rauhallinen ja hillitty. Vaati paljon ennen kuin hän menetti malttinsa. Emmasta ja Johanneksesta ei aina heti uskonut, että he olivat kaksosia, erilaisia kun olivat. Johannes oli pitkä ja leveäharteinen, ja hänellä oli kapea lantio. Hiukset olivat vaaleat niin kuin Emmallakin, ja ne kihartuivat

sateella. Hänen kasvonsa olivat kauniin muotoiset, ja nenä ja leuka erottuivat selvästi. Silmät olivat siniset, ja niiden yläpuolelle piirtyivät suorat kulmakarvat. Nuori mies katseli hymyillen äitiään.

– Emma on pian seitsemäntoista, mutta häntä ei voisi vähempää kiinnostaa ruoanlaitto ja pyykkien pesu tai muut talon työt. Haaveilla hän kyllä osaa, aivan kuten... Karen supisti huulensa yhteen. Hän otti lakanan, levitti sen auki ja viikkasi sen sitten koriin.

– Kuten kuka?

– Unohda se, Johannes. Ota reunasta ja vedä kunnolla. Noin. Karen tunsu punan poskillaan, kun hän huomasi pojan yhä tutkivan häntä. – Miten on Svartsin laita? Karen jatkoi johdatellen. – Joko meillä pian on uusi vasikka?

– Pian varmasti, ehkä jo illalla... tai ensi yönä. Johannes irrotti viimeiset pyykkipojat ja laittoi pyyhkeet koriin. – Nukun navetassa ensi yön, jos se ei ennen iltaa poi'i. Pelkään että vasikasta tulee yhtä vahva kuin emästään.

– Kyllä se siitä, näet kyllä. Kolmashan tämä jo on Svartsille, hyvin se on aina sujunut. Karen huokaisi ja jäi joksikin aikaa katselemaan kohti alhaalla olevaa venevajaa. Siitä näkyi pelkkä katto siitä kohden, missä he seisoivat. Pari loppia istuskeli katonharjalla ja useampi kaarteli yläpuolella kirkuen käheästi kylmillä äänillään. – Kiinnittävät varmasti syöttejä niin kuin sanoit, hän tuumi ääneen. Hetken aikaa hän oli paikoillaan ja taisteli lannistavaa kiukunpuuskaa vastaan. Vaan mitä auttoi kiihtyä? Voimiahan se vain vei eikä hyödyttänyt ketään. – Tiedätkö, mitä me teemme? Laitamme kahvin tulemaan ja sitten menemme heidän luokseen alas rantaan. Isäkin jo varmasti kaipailee kahvimukillistaan.

– Sovittu. Johannes hymyili vielä, tarttui koriin ja vei vastapestyt pyykit sisälle. – Käyn vilkaisemassa vielä ladossa olevia lautoja sillä välin kun kahvi tulee.

– Kerron kun kahvi on valmis.

Karen kantoi korin peremmälle keittiön viereiseen kamariin ja kiitti hiljaa luojaansa, että Johannes ei ollut kaikessa tullut isäänsä. Vahinko ettei hän ollut pojista vanhempi. Hänellä oli pää paikallaan, ja hänestä tulisi vielä kelpo talonpoika. Jacob sen sijaan... Karenin sydäntä kuristi, ja hän tunsii häpeävänsä omia ajatuksiaan. Hänen omiaan ne kuitenkin olivat, olivat jo pitkään olleet. Tila ei kiinnostanut Jacobia, mutta hän oli perijä. Viljely, tilan eläimet, omavaraisuus, kaikki tuo toi Karenille tunteen turvasta. Haaveista ei laitettu päivällistä, eikä niistä parsittu kokoon vaatteita suojaksi säätä vastaan. Maan oli Jumala antanut lahjaksi ihmiselle, ja sitä hänen oli huolella hoidettava. Heidän tulisi illoita sen jokapäiväisestä sadosta, olla tyytyväisiä. Hän tunsii kipeän vihlaisun sydämessään. Tyytyväisiä, niin. Kyllä hän loppujen lopuksi olikin. Hän rakasti Pederiä, vaikka tämä kovin välillä ärsyttikin häntä. Kiltimpää miestä ei kuitenkaan ollut olemassakaan, eikä kenelläkään ollut niin lempeitä käsiä.

2

– Ai! Emma imi etusormean. Pikkuruisesta haavasta tihkui muutama tippa verta.

– Siinä saakin olla tarkkana, Emma. Koukut ovat teräviä. Isä katsahti tytärtään pieni hymynkare huulillaan. – Saan loput kyllä yksin. Äidillä on jo varmasti sinulle tehtävää.

– Ainahan hänellä on. Emma otti uuden koukun, otti toisella kädellään syötin ja kiinnitti sen väkäseen. Sopivan kokoisiksi paloittelut kalat lemusivat vajassa. – Mieluummin minä täällä alhaalla olen kuin seisoskelen kuuman hellan ääressä.

– Jonkun on sekin työ tehtävä, jos mielimme saada ruoan pöytään. Isä asetti valmiin syötin varovasti syrjään. Työ oli tärkeä tehdä huolella, jotta siima ei sotkeutuisi, kun se heitettiin mereen.

– Tiedänhän minä, mutta mielestäni on kohtuutonta, että te miehet saatte olla ulkona vapaudessa koko päivän, kun me naiset sillä välin kyhjötämme keittiössä.

– Taidat nyt liioitella, isä nauroi. – Tuosta saa sen kuvan, että naisilla eivät ole asiat orjia paremmin.

– Ovatko ne mukamas sitten? Emma vastasi. – Te miehethän kaikesta päätätte. Hän katsoi haastavasti isäänsä. – Sitä pappi ainakin jaksoi jankata. Mokoma tomppeli!

– Noh, rauhoitteli isä hymähdellen. – Ei pappia sentään tomppeliksi kärsi kutsua, tyttöseni. Muista, että Jumala on hänet valinnut.

– Pah! Emma puhahti. – Hän on tyhmä kuin mullikka, haisee yhtä pahalta ja suussa vielä huonot hampaat. Minun tuli huono olo joka kerta kun hän kumartui ylleni, ja niin hän teki totta vie usein.

– Täytyihän hänen valvoa, että luit oikein.

– Minkä ihmeen takia? Emma katsahti isäänsä. – Osaan minä lukea, isä. Olen osannut kahdeksanvuotiaasta asti. Et edes usko, miten minua ärsytti, kun hän näytti lihavalla sormellaan kohtaa tekstissä ja ilmoitti, että minä lausun väärin. Ja miten hän hikoilikaan! Sitä virtasi pitkin poskia ja riippui pisaroina otsalla. Hyh!

– Varmasti siellä muutkin lukivat ääneen yhtä lailla?

– Niin, mutta meitä tyttöjä hän ainoastaan piinasi. Kun pojat lukivat, hän pysyi sivussa ja sanoi vain: *Hyvä, erinomaista, kauniisti luettu*. Tormodiakin hän kehui, vaikka hän tuskin osaa edes lukea. Melkein suutun, kun edes muistelen sitä. En halua käydä enää koko kirkossa.

– Pappi tekee varmasti parhaansa, hänkin. En ole koskaan kuullut pahaa sanaa hänestä.

– Voi olla, mutta eihän *minun* hänestä silti tarvitse pitää.

Isä hymyili.

– En ole ikävä kyllä vielä saanut iloa tavata häntä itse, joten en voi sanoa.

– Ikävä kyllä? Emma naurahti ilikurisesti. – Voit lyöttäytyä äidin seuraan ensi sunnuntaina. Hänkin varmasti ilahtuisi.

Isä pudisti huokaisten päätään.

– Enpä taida lyöttäytyä, Emma. Luonto on minun kirkkoni, ja taivas sen katto. Siellä on minun rauhani ja voimani, ja muut voivat tehdä niin kuin parhaaksi näkevät.

Emma katsoi isää, ja lämmin turvallisuus täytti hänen sydämensä. Hän todella arvosti tällaisia isän kanssa vietettyjä hetkiä, joiden aikana pystyi puhumaan mistä tahansa maan ja taivaan välillä. Mikään asia ei ollut liian vähäpätöinen tai vakava. Isällä oli vastaus useimpiin häntä askarruttaviin asioihin, ja hän otti opin vastaan niin hyvin kuin taisi. Isältä hän saattoi kysyä neuvoa mihin tahansa ongelmaan.

Emma tarkkaili isänsä kumartunutta päätä ja näki, miten helposti hän asetti syötin koukkuun. Vuodet olivat olleet hellävaraisia painaessaan jälkiään. Otsa oli sileä kuin nuorella miehellä, ja iho oli terveen kullanuskea ympäri vuoden. Vain erottuva uurrepari kulmien välissä ja hymyillessä esiin tulevat rypyt silmäkulmissa paljastivat totuuden eletyistä vuosista. Isä oli edelleen näyttävä mies.

Molemmat säpsähtivät, kun tuulenpuuska pääsi venevajaan ja kalisutti seinällä riippuvia työkaluja.

– Ei lupaille hyvää, Emma. Isä laski syötin varovasti saaviinsa ja asteli oviaukolle. Pilvet roikkuivat yhä meren päällä, mutta ne tekivät hitaasti tuloaan vuonoa kohti. Luodot ja pienet saaret tarjosivat mitä suojaa taisivat luonnonvoimia vastaan, kun aallot jylisivät paljaita rantakallioita vasten ja lähettivät kuohujaan korkealle ilmaan. Peder näki, kuinka vene keikkui aaltojen

tahtiin. – Turhaan kiinnitämme syöttejä. Näyttää nousevan myrsky.

– Voi ei! Emma ponkaisi pystyyn ja siirtyi isänsä luokse. – Ja minä kun olin jo kerennyt iloita veneretkestä. Mutta voihan olla, että myrsky menee nopeasti ohi.

– Ehkä niin, mutta tällä aallokolla ei parane lähteä koettamaan.

– Voimmehan me pysytellä luotojen suojassa ja poissa ulapalta.

– Ei auta. Katso, miten meri velloo! Isä osoitti kädellään. – Parasta hoitaa syötit kuntoon ja odottaa vain rauhassa. Hän vilkaisi lannistuneena täynnä olevaa saavia. Kalat olivat jo pilaantumaan päin, ja niistä nousi pistävä löyhy. Ne tuskin säilyisivät enää päivääkään.

Emma kurotti ovelta ulos ja katsoi kuohuvan vuonon selälle. Siellä kaukana aukesi avomeri. Hän rakasti merta ja sitä, miten kiivaasti se muutti muotoaan, mutta tunteeseen sekoittui myös pelkoa. Ankaran myrskyn aikaan ei merellä ollut turvallista. Tälläkin seudulla lojui merenpohjassa moni hylky, jotka aaltojen suunnaton voima oli murskannut päreiksi. Moni mies oli kohdannut loppunsa tuolla. Tyynellä säällä vuono sen sijaan oli kuin peili, josta saattoi terävästi nähdä itsensä. Sen pintaa saattoi silittää kädellä, tai sille pystyi synnyttää aaltoja, jotka saivat peilikuvan vääristymään vieraan näköiseksi. Ajoittain vuonon kultaiset aallonharjat kimmelsivät niin, että Emman oli siristettävä silmiään. Iltaisin meri taas muuttui mustaksi kuin öljy, kun se keinahteli sopuisasti kallioita vasten. Eteen ja taakse, eteen ja taakse. Venevajalle iltaisin sytytetyllä öljylyhdyllä oli tapana kiillellä ja kimallella meren tummalla pinnalla. Laiturin alle päässeiden aaltojen kurlaus taas kuulosti siltä kuin joku olisi

löytänyt tiensä sinne ja istunut siellä nauramassa piilossa lahojen lankkujen alla. Levän, tervan ja suolan tuoksu tunkeutui nenään. Tuoksu ei ollut epämiellyttävä, vaan tuttu ja rakas, kuin vanha ystävä. Parempaa paikkaa ei ollut.

Emma ja isä olivat siinä suhteessa samanlaisia. Äiti sen sijaan pelkäsi merta. Hän kantoi yhä mukanaan muistoa yöstä, jona hänen isänsä oli hukkunut aaltojen kätköihin. Äiti oli ollut vain pikkutyttö siihen aikaan, mutta oli kertonut Emmalle yhä muistavansa oman äitinsä epätoivoisen itkun, kun he olivat sisarustensa kanssa istuneet äitiparan ympärillä. Kolme tyttöä, jotka olivat menettäneet isänsä ja elättäjänsä.

Emma tunsu tuulen leikkivän hiuksissaan. Yksinkertainen puuvillamekko painautui kehoa vasten vilvoittavan vireen tieltä. Hän rapsutti jalkaansa. Villasukat tuntuivat epämukavilta niin lämpimällä säällä, ja hän olisi halunnut riisua ne ja istahtaa laiturin reunalle uuttelemaan jalkojaan vedessä. Antaa kaikkien velvollisuuksien vain unohtua.

– Sieltä äiti ja Johannes taitavatkin tulla kahvin kanssa. Isä silminnähdessä piristyi, ikään kuin kyseessä olisi ollut suurikin yllätys.

Emma näki, miten äiti kamppaili toisella kädellä pitääkseen huivin päässä. Toisessa kädessä hän kantoi ruokakoria, ja takana tuli Johannes kahvipannun kanssa.

– Hyi olkoon, millainen tuuli. Äiti kiirehti sisään vajaan ja laski korin käsistään. Hän nyrpisti nenäänsä vajan löyhkälle. – Mätiä kalojako te käytätte syötteinä?

– Puolimätiä. Isää nauratti silmiä myöten äidin ilme. – Sen tähden että turska ja seikin sen tunnistaisivat.

– Noita sinun juttujasi taas.

Isä siirsi syöttilaatikon venevajan ulkopuolelle.

– Kaikki sinun vuoksesi, rakkaani, hän kiusoitteli. – Tule ja istu tänne tuulensuojaan.

– Kiitos. Äiti ojensi korin Emmalle. – Siellä on muutama voileipä. Mahdatte olla nälkäisiä.

– Minä ainakin olen. Emma haistoi sormiaan ja nyrpisti nenäänsä. – Taidan ensin pestä kädet. Hän meni ulos, asteli rantaan polvilleen kivelle, joka työntyí esiin vedestä, ja kastoi kätensä mereen. Rantaan ryöpsähtäen osunut aalto sai hänet säpsähtämään. Hän katseli apeana merelle päin. Veneilystä ei tänään tulisi mitään. Hän palasi sisälle ja alkoi ahnaasti syödä leivänpalasta, jonka päälle oli laitettu juustoa.

Äiti keräsi hameensa ja asettui varovasti istumaan huteralle laatikolle sillä välin kun Johannes kaatoi kahvia.

– Mm, tuoksuupa hyvältä. Isä hymyili äidille. – Mitä kello mahtaa tähän aikaan olla?

– Lähestyy yhtä.

Emma kiinnitti huomiota äidin vastauksessa kuuluvaan napakkuuteen. Oliko äiti taas suuttunut jostain? Hän katsahti äidin suuntaan, ja hetken aikaa heidän katseensa kohtasivat. Äidin poskille syttyi hento puna.

– Johannes sanoo, että Svartsi poikii seuraavan vuorokauden aikana. Lienee parasta pitää sitä hieman silmällä. Ehkä sitä pitää tällä kertaa auttaakin, kerran on niin paksuna.

– Niin, taitaakin olla jo aika. Mutta onneksi Svartsi on kokenut. Isä hymyili lämpimästi. – Hyvin se menee tälläkin kertaa, Karen. Hän katsoi äidin ohi ulos kohti pärskyviä aaltoja. – Sopii toivoa, että tuuli hellittäisi illaksi, muussa tapauksessa ei pitkäsiimaa saa mereen.

– Pysyköön siima sitten maissa. Äiti loi isään päättäväisen katseen. – Tärkeämpää on saada perunat multaan, Peder. Kalat

Sydäntalämmittävä historiallinen sarja Norjan rannikon
jylhissä maisemissa

Averøyan saari 1911. Niin kauan kuin Emma Vik muistaa, hänen sydämensä on kuulunut naapurinpojalle Olaville. Hänen äitinsä kuitenkin paheksuu suhdetta ja aikoo lähettää Emmen Kristiansundiin kouluttautumaan ompelijaksi tätinsä opastuksella. Sitten saarelle saapuu muukalainen, joka väittää olevansa taiteilija, ja Emmen haaveet taidemaalarin ammatista heräävät henkiin. Emmen viettäessä yhä enemmän aikaa arvoituksellisen tulokkaan kanssa hänen perheensä epäilykset heräävät. Mitä he lopulta tietävät miehestä?

Harriet Hegstad on norjalainen kirjailija. Hän on aiemmin kirjoittanut suosittuja novelleja ja romaaneja ja osallistunut useisiin pohjoismaisiin kirjoituskilpailuihin.